

«Пізнай свій край, себе. Свій рід, свій народ, свою землю – і ти побачиш свій шлях у житті»

Г. Сковорода

Історія долі особистостей шляхетних родин міста, які лишили великий культурний спадок нашому краю, проте залишилися маловідомими. Серед них родина Горчицьких та графські маєтності.

Будинок Горчицьких, сучасний вигляд.

Напроти Свято-Троїцького монастиря стоїть «славного колись роду» - будинок графів Горчицьких.

На околиці міста Корець, над самим Брест-Литовським трактом, в кінці 18-го століття князем Любомирським був збудований палац, для всіх він відомий як будинок графів Горчицьких. Це - яскравий приклад ранньо-класицистичного стилю. Палац - одноповерхова будівля з двома флігелями. З спогадів старожилів та свідчень про родину Горчицьких, приміщення в якому жила родина з часу свого існування було князівським палацом, постійним двором. Будинок був просторим навіть для гонорової родини шляхтичів. Тому кілька приміщень здавали постояльцям. Підвал з одного боку єврей орендував під ресторан, з іншого боку розташовувалась жандармерія. Велику залу, де зараз знаходиться абонемент ЦРБ, здавали для різноманітних торжеств. Біля будинку була лоджія з квітами. За будинком – великий фруктовий сад. Перед будинком стояли тенісні корти. «Будинок Горчицьких» і сад біля нього в 30 – тих роках минулого століття був улюбленим місцем відпочинку міщан. Кошти за оренду приносили в родину достаток, тому вистачало утримувати прислуг.

На постоялому дворі у 1846 році зупинявся Т.Г.Шевченко, який за завданням археологічної комісії відвідав місто Корець.

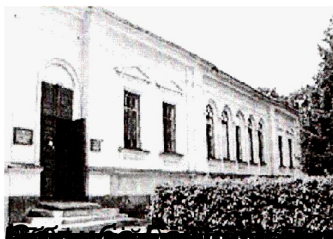

Пам'ятник □ Т. Г. Шевченку.

Саме тут, біля цього будинку, до 150 – річчя від дня народження Т.Г.Шевченка був споруджений пам'ятник Кобзареві, автором якого є скульптор Л.Бізюк.

З 1939 року приміщення забрали від Горчицьких.

Після війни (1945 рік) в приміщенні Горчицьких розмістили Будинок культури і Центральну районну бібліотеку.

Центральна районна бібліотека. Родина Горчицьких

Пан Горчицький був високоосвіченою людиною, знав кілька мов. Після приходу радянців у вересні 1939 року працював у державній установі Рівного перекладачем з англійської та польської мов. У родині нічого не знають про його загадкове зникнення.

Доньці пані Горчицької випала важка доля. Звиклій до розкошів панянці було нелегко пережити роки тимчасової німецько-фашистської окупації, пристосуватись до нових умов. Потім заміж вийшла, стала Ціха-Маєвською, двох синів і дочку народила. Тривалий час, аж до виходу на пенсію, трудилась, службовцем на фабриці в Катовіцах.

В 2003 році місто відвідала донька пані Галіції-Марії Горчицької, тепер громадянка Польщі. Адже вона все життя мріяла відвідати родинне гніздо, де провела роки дитинства та юності.

В поїзді її супроводжували обидва сини, зять, ще й онук-студент. Пані пообіцяла надіслати розповідь про Горчинських і дещо зі світлин.

Донька пані Горчицької розповіла про свою родину, звичаї, що в ній побутували. В родині зростало п'ять синів і дочок.

В цьому будинку пані Горчицька мешкала аж до початку Другої світової війни.

До речі, не бідували й близькі Горчицьких. Одна з тіток володіла особняком на лівому березі Корчика, де зараз Новокорецька школа, дядько був власником кам'яного кар'єру в селі Мухарів, іншим родичам графа належали престижні будівлі в місті та за його межами.

Берегиня роду Горчинських рано померла, її поховали на польському кладовищі в родинному склепі.

Ймовірно, портрет пані Горчицької.

Зі спогадів ксьондза костелу Святого Антонія в Корці отця Вальдемара: «Пані Горчицька доживала своє життя дуже бідною, голодною і хворою, оскільки вона залишилась у

Корці до початку Другої світової війни, а вся родина виїхала в Польщу. Без тепла, без їжі, вона поневірялась по місту. По всіх ймовірностях похована пані Горчицька в Корці на польському кладовищі в родинному склепі.

Зруйнований пам'ятник склали частинами, відреставрували силами польської громади.»

Поховання родини Горчицьких.

Із спогадів Лідії Устименко, жительки села Жадківка: «В 2003 році приїздила племінниця Марії Горчицької з родиною. Вони вдячні, що приміщення на лежить бібліотеці, що не дали зруйнувати «осколок» родини Горчицьких».